

Slovo k povzbuzení na pátek 16. října 2020, na památku sv. Markéty Marie Alacoque
Biblická čtení: Ef 1,11-14; Ž 33; Lk 12,1-7

Milé sestry, milí bratři,

památka dnešní světice, světice druhé poloviny 17. století, našemu kostelu tak blízké svaté Marie Markéty Alacoque – její mystická vidění přeci stála u začátku rozkvětu úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a zbožnosti prvních pátku v měsíci a navíc máme přeci v novém oltáři její maličkou relikvii – souzní docela pěkně s dnešním prvním čtením. S dalším úryvkem z listu Efezanům, který už druhým dnem otevíráme v rámci liturgické biblické „četby na pokračování“.

Již včera jsme si proto připomněli, že jedním z *keywords* celého tohoto listu je slovo «tajemství» (řecky *mysterion*). Jím je především Kristus, vtělený Boží Syn sám jakožto ztělesnění a uskutečnění Boží touhy spasit všechny lidi. To se prolíná celým listem, v různých obměnách a s různými důrazy.

Kdybychom chtěli navíc nějaké *keyword* stanovit jen pro dnešní úryvek, asi bychom neváhali, že jím je slovo «majetek». Toto slovo sice je v českém překladu spíše jen opisem toho, co čteme v řeckém originále biblického textu (ten hovoří spíše o «podílu» odděleném pro Boha anebo tom, že jsme Božím «ziskem»), přesto docela pochopitelně vystihuje (ostatně proto bylo asi autory liturgického překladu Nového zákona užito), oč jde, čím bychom měli být a stále více se stávat: Božím majetkem. Díky tajemství, že jsme byli Kristem vykoupeni, a tak pro Boha získáni.

Že jsme něčím majetkem, je samozřejmě sdělení, které uším dnešního člověka nezní příliš libozvučně, aspoň na první poslech rozhodně ne. Vždyť jednou z nejzákladnějších charakteristik člověka, o které jsme ostatně před několika dny společně také rozjímali, je svoboda. K ní patří právě – velmi zjednodušeně ale pravdivě řečeno – nebýt ničím a nikoho majetkem, být volný, svobodný, ne v područí, natož otroctví někoho či něčeho jiného. Ale tak to platí v mezilidských vztazích, ve vztahu k pozemským věcem. V případě Boha, našeho vztahu k Bohu je tomu ale jinak, v ideálním případě právě naopak...

Být Božím majetkem neznamená totiž popření lidské svobody, naopak. Člověk je tím svobodnější, čím více je svobodný od nutnosti hřešit, čím více se je schopen rozhodnout podle pravdy a pro dobro, čím více se podobá samotnému Bohu.

Jenže právě toho – už kvůli své přirozené omezenosti umocněné porušeností hříchem – schopni (často) nejsme. Potřebujeme být nejprve «získáni» Kristem, potřebujeme stát se jeho «majetkem», aby on jako náš Pán si s námi dělal, co chce. A protože on nechce nic jiného než naši spásu, on přímo je naší spásou, tak netouží po ničem jiném více, než abychom věřili, doufali a především milovali. A k tomu nás také – jako náš Pán – vede, respektive chce vést, nakolik se jeho vedení podvolíme, nakolik přijmeme jeho „panování“ v nás, nakolik přijmeme Boží království.

Štěstím člověka není tedy být vůči Bohu *autonomní* (být zákonem sám sobě). Ani člověk nemá být *heteronomní* (že zákonem jeho života by byl někdo jiný nebo něco jiného). Ale má být *theonomní* (že zákonem jeho života je Bůh sám, tedy dobro a láska), v tom spočívá štěstí člověka.

Jinak řečeno: Vždyť co lepšího se nám může stát, než že si nás Bůh podmaní, že uchvátí jako Pán naše srdce, že v něm začne láskyplně vládnout, že naše srdce se mu stane čím dal podobnějším, že se pro něj a jím rozhoří. Že se staneme součástí Božího království. Že tak budeme stále podobnější Srdci Ježíšovu, srdci, v němž se ztělesnilo, „polidštilo“ srdce Boží a lidské dosáhlo nejvyšší možné – boholidské – dokonalosti.

A právě v tomto bodě se nám dnešní čtení propojuje s dnešní světicí, se svatou Markétou Marií Alacoque, respektive s úctou a zbožností k Srdci Ježíšovu (ač souhra, že se dnešní biblický úryvek čte právě na její památku je souhrou data a pátečního čtení).

Ve zbožnosti k Srdci Ježíšovu jde především o uposlechnutí Kristova slova «učte se ode mne, neboť jsem tichý, srdce pokorného» vyjádřené prosbou «Ježíši, tichý srdce pokorného, přetvoř srdce naše podle srdce svého». Už starokřesťanský génius Origenés si představoval lidskou duše, lidské srdce jako zahradu, po níž a v níž by se – jako její Pán – rád procházel Boží Syn. Docela hezký obraz toho, jak si představit, že a proč máme být Božím majetkem.

Kéž bychom proto zatoužili se jím skutečně stát. Být – slovy svaté Terezie z Avily, jejíž památku jsme zase oslavili včera – jakoby „míčkem v Ježíšově dlani“, aby si s námi mohl činit, co chce on. Vždyť jeho Božské chtění je vždycky jen dobré. Pro nás a stejně tak pro svět kolem nás.

Kéž bychom se proto stávali stále více Božím majetkem. Kéž i «pečeť» daru Ducha svatého, která nám především svátostí biřmování byla dána (a která by mohla být dalším z *keywords* dnešního úryvku, v češtině přeložené jako «záruka»), se nám v tom stane znamením a posilou. Znamením, že náležíme – jako jeho majetek – Pánu Ježíšovi.

A to vše zvlášť v nynější situaci, kdy potřeba stát se Božím majetkem, tedy být «získán» Pánem Ježíšem pro jeho „věc“, se pandemií stala pochopitelně ještě urgentnější...